

Reivindicació dels Cascos Blaus

Encara podrien servir

QUÈ se n'ha fet de les famoses tropes de l'ONU conegudes amb el nom de Cascos Blaus? Potser ja no existeixen i la notícia de la seva desaparició m'ha passat desapercebuda, a mi que sóc un badoc. O se n'han anat discretament, a poc a poc, procurant no aixecar la llebre. També pot ésser que jo estigui mal informat —o gens— i que encara es trobin en algun lloc del món provant d'exercir la seva missió. L'última notícia que en puc trobar sense indagar a fons és que l'any 1973 encara eren als territoris sirians i egipcis ocupats per Israel. Segur que se'n saben més coses i que la meua desinformació és ben bé una culpa que he d'acceptar a títol purament personal.

El cas és que es tracta o es tractava d'una de les poques forces militars d'aquest món que apareixen com a pacificadores i van desvetllar grans esperances. Les havien de constituir a base de soldats pertanyents a països no compromesos, de ciutadans d'estats no alineats en cap dels grans blocs militars, com per exemple la NATO o el Pacte de Varsòvia. Quan es van crear els Cascos Blaus, d'acord amb l'article 43 de la Carta de l'Atlàntic, es va preveure que els futurs soldats havien de procedir de països que no haguessin estat mai colonitzadors. Era, aquest, un escrúpol de consciència i denotava el desig —almenys sobre el paper— que el control de treves i les accions de policia que els fossin confiades no desvetllarien suspicàcies ni ressentiments alimentats pel record d'injustícies passades.

La guerra no ha resolt mai res

Repeteixo que no sé què ha passat, però és evident que els Cascos Blaus no juguen cap paper en uns moments en els quals unes forces que operessin realment sota l'esperit de l'article 43 de la Carta de l'Atlàntic serien d'una gran utilitat a l'Amèrica Central, als territoris de Gaza i Cisjordània ocupats per Israel i en algun altre indret d'un

món enfollit per absurdes topades entre pobles. La guerra no ha resolt mai res, i el nostre planeta (ara que ens anem abocant al Cosmos) se'ns mostra cada vegada més petit. Les diferències que es volen resoldre bèl·licament s'assemblen a baralles pobletanes, però amb molta sang estúpidament vessada, amb molt de dolor inútil.

Un bon invent

Fent ús d'un tòpic una mica rebregat —per excés d'ús— i canviant una mica la tonada, seria oportú de dir que si els Cascos Blaus ja no existeixen, caldria reinventar-los. És probable que, en un passat recent, hagin intervingut amb desencert en episodis que semblaven fets a mida per demostrar la seva eficàcia. Però encara que fos així, l'invent era bo, valdria la pena de perfeccionar-lo fins a obtenir-ne un bon rendiment.

Em sap greu de dir-ho, però som una colla de criatures malcriades o egoistes. Tothom ho sap, però tots en donem la culpa als altres, i tendim a amagar al cap sota l'ala, fent veure que ignorem el perill de perdre cap i ala alhora. Per les dificultats que es topa en voler crear organismes internacionals, tant si són de mena econòmica com de seguretat col·lectiva, es comprèn que la formació d'una policia internacional (s'entén que no em referixo ni de lluny a la Interpol) trobi obstacles que semblen insalvables. Però crec que les dificultats d'una empresa, si la intenció és bona, no ens haurien de fer desistir de treballar per a aconseguir-la.

En general, la idea d'una policia no em fa feliç. Cadascú té els seus gustos. No obstant això, crec que en el terreny de la teoria, fins i tot en camps utòpics, els Cascos Blaus, recreats i polits, podrien ésser una altra cosa, un element de gran utilitat. Sempre, és clar, partint d'una indispensable bona fe.

PERE CALDERS

Molt m

L'INTENT d'enderrocar unes voltes gòtiques quatripartites de guix i maó de damunt d'un arqueria renaixentista, a la capella del Peula Creu del convent dels Angles, ha donat lloc a la protesta, a vint-i-dos airada, d'entitats culturals i artístiques barcelonines i també a escrits de diversos especialistes en arquitectura i història. De l'enrenou ha estat tan estrident que la demolició va ser aturada com a mesura cautelar.

En defensa del projecte, aprovat pels pèls, amb força votants contra a les comissions provincials, s'ha dit que aquesta volta gòtica, però del segle XVI, és un anacronisme perquè es troba damunt d'un ordre renaixentista. També han arguït que la volta de guix i rajola és un menyspreable i de poca aportació constructiva. Fins i tot s'ha rebutjat a escriure que la substitució de la volta per una clara postmoderna dignificaria aquella part de l'edifici i estaria més prop del que els arquitectes volien i que, pel que sembla, sortirà malament.

Cap d'aquests arguments té la més mínima consistència lògica. Construir edificis renaixentistes amb la part sustentada de pedra i tapadora de voltes gòtiques de guix i rajola, és una pràctica freqüent entre els arquitectes espanyols del segle XVI i, a tall d'exemple, es pot citar, a Catalunya, la capella de Sant Rafael i altres cel·les en el monestir de Pedra Santa Maria d'Igualada, a Eulàlia d'Esparguera; a Aragó, la Llotja de Saragossa; a Castella, la sumpció de Fuentes de Sant Miquel d'Ibdes, la capella de la glorieta de Daroca, la col·legiata de Bolea i les esglésies de Calatayud, Panticosa; a Múrcia, l'Asunción de Moratalla; a Lleó, la capella de l'Hostal de San Mateo de Castella, la capella de los Nuevos de la catedral de Sevilla, a Andalusia, els Jerònims de Granada, la catedral de Gòtia, la magnífica catedral de Salamanca, obra de Diego Siloé, amb ordres clàssics a les columnes i pilastres i voltes de guix amb nervadures gòtiques.

Fora d'hora